

Съ зарадвала, съ насмеала;
„Егиди боже, боже милечекъ!“
Отъ повтуръ Яна меси погача,
И ми покани попа и кума.
Ъ го кърсти'е мъшко-но дете
Ъ го кърсти'е 'си-те бого'и,
И го донес'ве сиротъ Янѣ.
'И гоща'ала сирота Яна
За три месеци 'си-те бого'и.
И си седнала во стреле дворѣ
И си го леля мъшко-но дете,
Съ нога го леля, песма му пеить:
„Нани ми, нани сине богоецъ!
Ти да му зе'ишъ на краль-отъ кральство,
Ти да му зе'ишъ на цар-отъ царство,
Да му седнишъ кралоу на столнина,
Да му седнишъ цару на царщина!“
Богъ ъ убилъ тая зло комшіа,
Що обула железни опинци,
Що си зела и железно стапче,
Ми отиде при цара, при краля:
„Егид' честиту цару и кралоу!
Що си иматъ сирота Яна
Що си иматъ мъшко-но дете,
Тва ке ви царвить, тра ке ви кральвить.“ —
И ми пушч'а до две елчи
До две елчи во рамни дворѣ,
И ми зедо'е мъшко-но дете.
И си писнала сирота Яна:
„Охъ леле боже, охъ мили боже!
Си го фарл'е въ темни зандани.“
И си ми зела сирота Яна,
Си обула железни опинци,
И си ми зеде стапче железно,
За да побаратъ мъшко-но дете.
И та ми пойде дури при цара
Дури при цара, дури при краля,
Риджа имъ чинить, мольба съ молитъ:
„Камо ми менѣ мъшко-то дете!
Дайте ми менѣ, я да го държамъ